

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem
omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S.
Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum
triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.11. Domine, eece quem amas. Congruè orant hæ Dominæ, suam tantum
exponendo neceßitatem: sic & sanctißima Maria Virgo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

do in tantas agit angustias quantas vel possent crudelissimi Neronis : Et ipse martyres facit: quod enim ipse suos cruciatibus , doloribus afflictionibus & infirmitatibus examinet, idem est ac si præcliora eis talenta pariter quibus lectum possent tale consequi quale vel pauci. Hoc supposito, considera quantum in diuinis rebus abimus, & quam parum æstimate eas nouimus, quas nobis Deus immitit, tribulationes: illas etenim vt infortuna reputamus, nosq; ipsos ea de causa esse credimus infelices: in illis vt tales ingemiscimus, quantoque nos affligunt acerbius, tantò nos peruidemus esse miseros. O quam parum nosti quantoque abes inualo, vt sanctus esse merearis. Qui tales sunt, aduersitates magis pendunt, & querunt vel felicitatis & sempiternæ gloriæ talia pignora, quæ non possent certiora, unde dum se ab illis liberos cernunt, contristantur: lætantur autem dum se illis cernunt afflictos, tantoque magis,

XX. quanto se vident asperioribus exerceri calamitatibus: non tunc se vident maxime sibi inuicem conuenire in gratulari, sicut D. Paulus Philippis sibi in tribulationibus minimis vexatis aduersitatibus: *Gaudete & congratulor vobis: id ipsum autem & vos gaudete, & congratulamini mihi.* Sicut vobis congratulor ex animo, eo quod vos Dominus diuina sua fide illuminarit, sic & similiter vobis omnia fausta apprecor, eo quod tribulationibus vos exerceat acrioribus: quibus & ego pariter exerceor: quocirca & mihi de his congratulamini. Itaque nedum non repugnat amicis Dei tribulari, quinimo signum hoc est amicitie, quod & ipse Evangelistia indicauit, cum enim hoc sororum nuntium proposuisset, *Dominus: ecce quem amas, infirmatur:* subiungit, sic tem se habere: *Diligebat autem Iesus Mariam, Mariam &c. q. d. ad perpendicularum hic cadit amicum esse Dei, & tribulationibus moribusque exerceri.*

§. II. Domine, ecce quem amas. Congruè orant hæc Domine, suam tantum exponendo necessitatem: sic & sancta sîma Maria Virgo.

I. Oratio sororum Iuuis Bernar. familiari sibi verborum dulcedine hæc verba perpendit, quæ, vt ipse censet, orationem continet perfectissimam: ad cuius hic declarationem supponit, fidè hatum sororum fuisse eminentissimam. Crediderunt enim, quod si vellet efficere posset, vt Lazarus non moreretur, cum dixerit: *Domine si*

*fusses hic, Lazarus non fuisset mortuus; & quod mortuum posset similiter ad vitam reuocare: sic Martha confitetur: Et nunc scio, quia quicumque poposceris à Deo, dabit tibi Deus: magna fides quæ credidit Dñm mortem probare potuisse, nec dubitat posse mortuum resuscitare. Concedamus hoc, sed qua ratione ò Matronæ prædentissimæ, non hoc exposcitis, vt iam infirmum sanet, & mortuum vt resuscitet; totam reuolue historiam, ait D. Bern. nec simile quid inuenies eas postulasse, sed tantum, quando iam æger decumbit, illum proponunt infirmum Saluatori: Ecce, quem amas, infirmatur. Et cum iam obisset tantum representant defunctum: *Dñe veni & vide. O sancta mulieres Christi, familiaris: si fratrem vestrum amatis, cur eius misericordiam non flagitatis de cuius potestate, & pietate diffidere non potestis? Respondet nobis D. Bern. hoc ipso, quod videntur non orare, nihilque petere orant perfectissimè, quinimo nobis formam prælegunt orationis: Sic melius tanquam non orantes orant: sic efficacius, tanquam diffidentes, confidunt. Et repleta nobis loquuntur: quamuis enim credant Dominum huius omnia posse, qui sanare posset infirmum & resuscitare mortuum, dubitant tamen verum hoc illis expediat, vel hoc munere dignæ sint, sic vt tantum præsumat Dominum poscere absolute: Scimus quidem quod omnia potest, sed hoc tam grande miraculum, iam nouum, tam inauditum, etsi eius subest potentia: multum excedit vniversa merita humilitatis, nostræ.**

Epistolam scripsit D. August. quæ est: it. vt pia scis faceret, postulationi nobilissimæ Domini ac viduæ vocabulo Proba, quæ magna precum instantiâ eum fatigauerat, quatenus aliquas illi certas orandi regulas præberet: & hoc, ò Matronæ, vestrum deberet esse studium, vt heri dicebamus, hanc igitur materiam doctor ille aggred. tur, statim principium quod Apostolus Paulus ad bonam orationis formam præstituit, expendens: *Quid oremus, sic oportet, noscimus: huic in hærens quaestioni obiit D. Augustinus responde mihi: mabo: qua veritate dicis, nos ignorare quæ petere debeamus: an ignoras, quosdam Apostolos, vt in eo. non aberrat, caelestem adijisse magistrum supplicantes, Domine doce nos orare. Petitis annuit Dominus, Vos autem sic orabit, Pater noster, qui es in caelis &c. Orationem hanc ex septemplici composuit petitione, adeo prudentem, vt nunquam eius mysteria penetrare valeamus; Nunquid à D. August. postulat Dominicam ignorabat orationem qua do. Tom. 1. cecur quæ petenda sunt? Sciebat omnino, quomodo igitur ait: *Quid oremus sicut oportet, noscimus, sed**

Lazari expenditur. D. Bern. Li. de humilitatis gradibus ca. vii.

Rom. 3. 26

D. August. Epist. 121. Tom. 1.

sed ipse spiritus adiuvat, infirmitatem nostram, cuius gratia nobis est summopere necessaria.

II. Duo sunt esse genera eorum quae possis debeatque postulare: unum est, eorum quae absolute bona sunt, petendum.

Hoc nosse te velim ait Dn. Augustinus: duo sunt esse genera eorum quae possis debeatque postulare: unum est, eorum quae absolute bona sunt, petendum: quaeque necessaria salutis: qualia sunt fides, spes, charitas, patientia: humilitas, penitentia, gratia, in bono perseverantia, divina subsidia &c. Alterum est eorum, quae ignoras an tibi contineantur: num saluti tuae sint incommoda, qualia sunt valetudo prospera divitiarum, proles, dignitates ab infinitis liberatio, felix de laboribus evasio, non de illis loquitur Apostolus, illa etenim non ignoramus nobis a Deo semper, & quidem instanter esse postulanda: Domine fidem in me vivifica, spem corroborata, charitatem accende tuam mihi concede gratiam, tuam manu defende, ne in peccata corruam: sed de alijs loquitur quae sepius contingunt, cum illa desideras, quae exopes, in tuam veigere damnationem, illaque a quibus magis abhorres tuarum quam maxime servare salutem. O quam molesta illa D. Paulo, quam patiebatur adversitas: in odio fuerit dolor capitis acutissimus: modo cruciatus iocoris molestissimus: aliusque languor: modo fuerint incompositi carnis ipsius appetitus, ad Deum confugit, non semel sed ter, Domine miserere mei: Ter Dominus rogavit ut desideret a me, & post tantam precum instantiam quid illi Deus? Paule, tibi hoc minime convenit, quod postulas, imo potius ex tuo bono est labor hic, & infirmitas, seu peccatum: meam a me poscito gratiam, haec tibi refert plurimum: Dixit mihi: sufficit tibi gratia mea: nam virtus in infirmitate perficitur. Si aurum aurifabro diceret: de hac me fornace extrahere; qua comburo, illum apage malleum & caelum quo me fatigas; responderet aurifaber: o aurum hoc tibi, si quid aliud, apprimere convenit; hoc etenim te exposito ut ad scriinium regale attollaris eminentissimum.

1. Cor. 12. 7.

III. Et ipse D. Paulus nesciebat quid sibi conveniret.

IV. Tertena saepe offi- cium.

Nihil hoc mireris ait Dn. Augustinus, Apostolum tibi mihi que dicere nos esse verum omnium ignaros, nec scire, quae petenda sunt, si ipse omnium sapientissimus, qui caelestes frequentavit classes haec in seipso sic expertus ignoratiam: cui & Deus declaravit, ea quae petebat, sibi non expedire; quatenus in hoc quoque addidit scas id quod saepe ardentius desideras, ad tuum malus dambum vergere, tuoque obflare emolumentum: quid scis, an ista tribulatio tua sic salutis medium? Similiter an ista spem petas, ista calamitas, qua Deus te humilitatem depi-

mit, tibi non sit profutura, sine qua insuperbiam cum Lucifero allurges puniendam; heu quantos divitiarum earumque cupiditas ad tarrata demeritum! heu quantos honores onera fuerunt & praecipitia. Saul ainarum prius Agag, sanctus erat, Deoque sequebatur, sed ad regnum elatus, superbiit, Deo factus refractarius, quam ob culpam perijt in aeternum; noctes dieque David impendebat lacrimis, non tolerandis afflictus adversitatis: a facie filij profugus, propria expulsus domo; aula regnoque extorris, continuas Deo proponebat preces, ut tantis malis eriperet incolumem; precibus eius obduvit Deus: an in eius damnum minime, sed in maximam utilitatem, quam postmodum agnosceus Deo decanta: *at Bonum mihi quia humiliasti me.*

Cui utilis est tibi aliquando salus, nisi ut factus audacior, velut ebraeus equus, tuis laxestana voluptatibus, viduam inquietans, inuicta sollicitans, perturbans coniugium? est cultus in manu pueri, qui sibi illum lacrymis dari postulat, quo seipsum incurit laudat: iam alio die diximus illud exponendo: *Tenebatur*: quod Euang. Lucas de loero narrat Petri: *Quanti eversij sunt per dimittit* (ait D. August.) *vide seu verum profu-* *tura sint demeritum: multi pauperes cuius late-* *bant, qui divites facti, mox ut luere cepervit, pra-* *da fortioribus fuerunt. Optime dixit Apostolus de in primis* *illis locutus bonis ac malis, te omnino ignorare,* *bonis tibi petenda: quia nescis an ista bona* *tua sint futura saluta: noni noxia, vel ista mala* *salutaria, quid igitur agam? dicam tibi, inquit, al-* *te, hoc a ge, quod infirmus cum medico: qui ne-* *scis quid tibi profuerit sic vel obtutorum* *medico tuam aperit infirmitatem, non tamen il-* *le disponit, quid tunc in praescribendum infirmi-* *rat, sed te totum illi committit, qui novit quid* *quid in hac agitudine sit praescribendum: Ego D. Avog-* *estis nolite medico dicere quae medicamenta velis* *vobis imponere, si enim odor Gentium dicitur equid* *oremus neque mus quanto magis nos.*

Ex his hanc elicit Doctor propositionem toties repetitam: *Multa concedi Deus vult quae ne-* *gat propitius. Ita tibi constabit in illis, qui carnes* *petierunt, quibus illas concessit, caligans il-* *los, sic velle velentes morentur: Exaudiam. Num. 11.* *cur multi ad multa (sic ille) qui sibi plautum, quod in illud* *excanduntur: *excanduntur* demones ut in portos Ps. 42. E-* *mitterentur. Hoc supposito modus tibi tenendus mitte lu-* *in orando (scribit Dn. Augustinus) ratione illi com ma-* *Proba: hic esse debet, ut tuam Deo manife-* *stes necessitatem: tuncque desiderium duntaxat* *eius*

32

D. Avog. Epist. 121. c. 14. To. 1.

V. eius permittens misericordie dispositioni num tibi concedendum sit, quod petis vel negandum, quodque illud ab ipsa determinatum futurum sit hoc, quod tibi maxime conveniet, hanc nos christiani decet qui illam tantopere novoluntati, rat, Propheta Regius

Compositus sanctissimus hic Rex Psalmum 61. in quo nos instruit quid suis ipse in necessitatibus precari que faceret, quidque nobis agendum incumbat: inchoat igitur hortatus animam suam, quid illi sit agendum: nempe, ut seipsum divina resignet voluntati, & ex iniepro subiciat dispositioni, a qua oportet ut veniat salus & nostris tribulationibus efficacem remedium, proinde illi ex animo confidat: *Veruntamen Deo subiecta esto anima mea, quia ipse Deus meus, & saluator meus, adiutor meus non emigrabo, in Deo salutare meum, & gloria mea. Deus auxilij mei, spes mea in Deo est, quam apta huic proposito hęc sunt epitheta: est Deus meus, Saluator meus, adiutor meus, salutare meum, gloria mea, Deus auxilij mei, non est quod oculos meos ad alios desiderem Deos, non est quod alios inquiram, ipso derelicto adiutores hoc est. Non emigrabo, ad osium eius accedam mendicus, nec ab eo, ut pauper discedam, qui accedens clamantque ad unum nisi sibi pro voto respondeatur, et aliud magrat inconstolatus: non ego hoc egero: Non emigrabo: etenim spes mea in Deo solo est, ab ipso salutem, vitam, consolationem, quietem & sanctum meis in negotiis eventum expectabo: Spes mea in Deo est. Hac de se ipso locutus ad vos omnes conuersus, ait: hoc quod ego ago, & vos agite: *Sperate in eo omnis congregatio populi: effundite coram illo corda vestra: Deus adiutor noster in aeternum.* Quotquot estis: *Omni congregatio populi, in eum spem vestram conicite, ad eum omnes concurrite: pauperes, infirmi, desolati, afflicti, Effundite coram illo corda vestra.* Est autem cor fons desideriorum, & ipsum est quod defectus labores & maxime sentit infirmitates ipsum est, quod huic & illi querit malo remedium: quasi dica: pedibus eius diuinis vestra adicite desideria, vestras subdite voluntates.*

Lib. 16. de adoratione in spiritu. VI. Ut auguro, mysterium spectat hic à D. Cyrillo Alexandrino perperum quo Deus precatur, ut in sacrificio quod dicebatur salutare, vel laudis, sacrificium laudis amicis proprio, offerendo illi bonum mundum & sine macula, Retiendū illi iocoris eximerent, & imponerent filij Aaron sacerdotes super altare in holocaustum super ligna sacrificio lau- &c. Aduerse cum eodem Sancto, quod plures docent philosophi, sicut iecur fons & origo est

Lxxi. 3. 5.

sanguinis, sic est appetitum & desiderium: hęc itaque desideria coram Deo si ut exponenda etique diuinis subicienda pedibus, persistentibus vobis prater eius nihil vos. velle voluntatem, vtque in vobis impleatur quod illa in salutem vestram disposuerit, fueritque diuinis grati maiestati: hoc oportet ut agas hoc enim est quod idem Danid ait suis in necessitatibus ac laboribus à se practicum: quod scilicet ad Deum velox conugetet, orando: *Domine ante te Ps. 37. 10. omne desiderium meum.* Et alio loco sic de se confirmat: *Voce mea ad Dominum clamavi, & quid Ps. 141. 2. dixilli: Effundo orationem meam in conspectu tuum, & tribulationem meam ante ipsum pronuntio.* Et VII. quid ab eo petis: nihil in singulari, nisi ut eius fiat voluntas, prout mea conuenit saluti. Hoc singulari est, quod in Christo perpendimus: orans enim, postulatum & positum in Agonia mortalibus depresso angustis, hanc ad Patrem effudit orationem: *Si Matt. 26. possibile est &c. Fia voluntas tua.* Quomodo Vale. 42. tius Maximus licet gentilis, infideles instruens, VARIIS qua Deos suos deberent oratione conuenite, MAXIMO ait: nihil ab illis cum determinatione postulandum sed eorum omnia arbitrio permittenda, siquidem illi scirent, quid expediret: quocirca talem de hoc profert sententiam, qualem Doctor Ecclesie Catholice non posset praclariorē: *Igitur se totum celestium arbitrio permittite, qui qui tribuere bona ex facili solent, etiam apertissima eligere possunt.* Hoc muneris tui est, inquit Danid, etenim homines in rerum estimatione seipso decipiunt: sape etenim hoc iacturam aestimant, quod illis lucrum est quam maximum, censent in eo modum, quod illis est remedium: commodum credunt & quietem quod in mortem precipitat sempiternam; *Veruntamen vani filij hominum.* Vani sunt mortales, & inanes capite, hebetisque iudicij iudiciores: *Mendaces filij hominum* q. d. ex sententia sanctorum Graecorum: peruersum de rebus ferunt iudicium: bonum indicantes malum, & malum, bonum: damnum, commodum: & commodum, damnum.

Quid igitur intelligis Rex sanctissime? quare ratione tibi satisfacis, & tranquillus manes? quid est, quod tibi animum suggerit ad Deum conlugentem? *Semel locum est Deus, duo hoc audiui, quia potestas Dei est, & tibi Domine misericordia: intricata sunt hęc nodosaque verba: Semel locutus est Deus: & duo hoc audiui, sile gradum: ait tur.* Diuus Augustinus o rex piissime, qua hoc veritate loqueri? *Semel locutus est Deus.* Nomen sapientius: Diuus Paulus Apostol. suam ad Hebræos

G g g j

33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Hebra. 1. 1 Ex hoc principio orditur epistolam: *Multifaria, multisque modis olim Deus loquens Patribus in prophetis: nonne locutus est Adam, Euz, Cain, Noe Abraham, Isaac, Jacob, Moysi, &c. imo sepe numero singulis eorum? nihil in sacris litteris frequentius, quam locutus est Dominus ad Noe, locutus est Dominus ad Moysen, &c. locutus est Dominus tali, vterius quid sibi hoc vult: Semel locutus est Deus: & duo hac audiui. An qui audit, plura possit audire, quam quae dicuntur? si locutio fuit vniuersa, qua ratione tu duo intellexisti? egregia his verbis SS. Patres, mysteria aperitiunt. D. Bern. sic interpretatur, quod vnum sit, quod Deus semper ore suo profert; Semel locutus est Deus semel vniuerso: quia semper vna enim & non interpolata sed continua & perpetua locutio est. Sed audiamus D. Hiero. sic legentem: Vnum locutus est Deus, an plura non dixit vique; sed vnum est quod pro fundamento statuit legis suae fidei suae, mixtaeque fidei, hoc est quod dixit per*

Ps. 49. 7.

IX.

Hoc potestas est & voluntas nos adiun- di.

enim Davidem: *Audi Israel testificabor tibi: Deus, Deus tuus ego sum. En tibi hic verbum, quod Deus locutus est, sed ego audiens illud, duo intellexi: quia qua parte Deus est: potestas illi est, imo omnipotentia: & qua parte meus est, est illi misericordia in meam salutem. Itaque certus sum quod meum velit & possit bonum, animaeque remedium: Quia potestas Dei est, & tibi Domine misericordia, per haec mea mihi spes confirmatur, Spes mea in Deo est: & vestra pariter confirmabitur, Sperate in eo omnis congregatio populi.*

X.

Hominibus vel voluntas deest aut potentia.

4. Reg. 26. 27.

Ps. 145. 3.

His enim duobus redditi securiores, quod potest & velit, dormire poteritis in ambas aures: *Effundite coram illa corda vestra.* Hoc in mundo spes vestra in hominibus non soluitur, etenim si ad illos pro subsidio confugeritis quidam non possunt, licet velint, vt Rex Samariae, ad quem dum quis recurreret publicae famis tempore panem postularunt, respondit ille, egone? *Vnde te possit salutare?* Alij non voluit licet possint, talis fuit crudelis ille diues Epulo: videns enim Lazarum ad ostium domus suae fame languentem, & supplicem, implorantem succurrere noluit: alij nec volunt nec possunt, quocirca concludit David: frustra in hominibus confidendum: *Nolite confidere in Principibus, neque in filijs hominum, in quibus non est salus.* Nihilominus quando amicum habes, quem nosti quod ex vita parte possit in tui gratiam facere, sine vilo negotio aut sui detrimento, atque ex altera quod te sincere diligat tibi que intime afficiatur velut vitae suae; an non ad illum tuis in adversitatibus tota fretus securitate confugeris? Si filius in praetera

fluentem casu fortuito lapsus, iam demergendus ad litus patrem suum conspiceret, qui manum extendens illum pelleret eripere, an non illi confideret?

Super hoc fundamentum praeclearam Christi. XI. filius propositi rationem. Tota fiducia totaque Similitudo ad Deum afflictus recurre: quis enim pater do deus est, a quo, si filius inedia periturus, panem postulo & Pascuaret, quis inquam Pater, illi lapidem a iace tre a ret quo dentes illi molares excuteret? numquid Christo piscem postenti colubum exporrigeret mortiferum? quod si oium roga it, numquid serpentem tribuet venenatum?

*Quis ex vobis patrem petet? Luc. 11. 11. panem, numquid lapidem dabit illi? aut piscem, numquid pro pisce serpentem dabit illi? aut si petierit ouem, numquid porriget illi scorpionem? Si haec igitur sufficiant, vt in vobis spem confirmet filij ad Patrem; quanto maiori securitate ad Patrem vestrum debetis confugere caelestem. Si vos enim filij mali, nosti bona data dare filijs vestris; quanto magis Pater vester de caelo, dabit spiritum bonum petentibus? Si securus filioque tuus adit, filius quod petenti non es illi daturus ea quae sunt nocua: si cultum petierit, hunc illi negabis, & si petierit id quod eum possit perdere, sed illo hoc flagitante, tribus illi quod esse iudicis expediens, & bellaria sacrarata illi das suauiora, vt poma quibus eum placas acclamantem, quanto magis pater vester caelestis accurrenti ad illum, quae sunt proficua, largietur? non hoc, quod exoptas si tibi futurum sit damnum, sed hoc quod vitae tuae proficiat: hoc enim est: *Dabit spiritum bonum.* Quod circa hoc D. Chryso. *Quid exspectare debet filius a Patre vire an iniurie? hanc pulcherrimam venenatam: an herbam de firmem, salubrem: hoc ipso quod filius est exspectare debet vitia.**

His concessis ait David: *Effundite coram illa corda vestra, coram Patre vestro: certi etenim es- sis, nec dubitare debetis: quin possit postulata Domino concedere, velitque, ea quae sunt saluti vestrae utiliora: tuam illi, explicat calamitatem, consilio obsecutus Davidis: *Reuela Domine viam tuam, & spera in eo & ipse faciet.* Consule Deum illi, que tuas reuela necessitates, tuas aperi angustias securus esto, ipse faciet. Quis faciet quod ab eo postulo? faciet quod erit ex salute tua. Si quod optas tibi conuenit hoc faciet, sin autem, hoc faciet quod animae tuae maxime conducit, ne limites statuas illi, *Faciet, illius cuncta committite prouidentiae. Et ipse faciet.* Facere Dei in sacro eloqui, quando ponitur absolute, & indeterminate, significat praestare misericordiam: *Propter**

D. CHRIS.
Ho. 61. ad
pop. To. 5.

34. 40
XII.
via no-
stra reue-
landa est.

semper

XIII. *tomet ipsum Deus meus attende & fac.* Orabat Daniel: faciet quod tibi conuenierit, suam præstans misericordiam. Aquam poscit filius à Patre febribus incalensens: peccat: faciet patet quod illi expedierit, illam denegans: illi fide negotium. Consultum est inquit D. Chrysol. ut licem agitant molestam, ex qua opes tuæ, honor, & aliquando vita dependet, aduocatum consulens doctiorem qui te protegat, consultum est inquam, ut illi fidas, eo modo, ut totum illi negotium aperiens, causa dispositionem illi committas & merito quidem, conuenit enim, ut ille te dirigat hoc in negotio, & nequaquam tu ipsum pro tua ducas libertate; & recurrans ad Deum miser & angustiat, uisne tuas ipse sequatur cupiditates, impleatque desideria?

XIV. *Tu te ipsum illi committe, illi fide: quidquid enim conuenientius fuerit, exequetur: Deum notis pro radis orems, neque illi auxiliij nostri modum doceamus.* Si enim aduocari & orationibus in iudicijs forensibus nostras res explicamus, suffragium uero locos, & qua ratione res disponenda sint, et relinquimus qui pro libio nostras illi paries disponant: multo magis cum Deo id facendum est, cessat ei dicere quo pacto tibi auxiliium conferre debeat: ipse nouit quo pacto tibi succurrat. Sic tibi ex pto.

Li. de gradib. hom. cii. (loquitur D. Beeta.) cælorum Princeps inclytate: etem in defectu & inopia uini hoc lo uo egit: filio suo præse em aperuit necessitatem: Fili uinum non habent, nec illi dicit quidquam, aut exposcit aliquid: nouerat enim, quod illi à quo tantum diligebatur, necessitatem proposuisse sufficeret, illi modum succurrendi: committens, conuenientior. Ex omni autem hac theoria, harum mulierum perpende nuntium, earum domum morbus ingreditur, nimia se dolent angustia cruciatus, quid agunt: ad Deum confugiunt: miserum ad eum, & quo modo effuderunt coram eo desideria sua, sua corda, tantum aperiendo necessitatem: Duo hæc intelligentes: Quia potestas Dei est; tibi Domine misericordia. In Christo potentiam esse uoluntatem; potentiam supponunt illum nuncupantes Domine: Dominus illimitatus, qui quicquid uoluerit potest, uoluntatem autem, dicendo: Lazarum esse quem amabat. Quem amas. Vbi amor est tibi uoluntas est, amare quippe est bonum uelle.

Ioan. 2. num non habent, nec illi dicit quidquam, aut exposcit aliquid: nouerat enim, quod illi à quo tantum diligebatur, necessitatem proposuisse sufficeret, illi modum succurrendi: committens, conuenientior. Ex omni autem hac theoria, harum mulierum perpende nuntium, earum domum morbus ingreditur, nimia se dolent angustia cruciatus, quid agunt: ad Deum confugiunt: miserum ad eum, & quo modo effuderunt coram eo desideria sua, sua corda, tantum aperiendo necessitatem: Duo hæc intelligentes: Quia potestas Dei est; tibi Domine misericordia. In Christo potentiam esse uoluntatem; potentiam supponunt illum nuncupantes Domine: Dominus illimitatus, qui quicquid uoluerit potest, uoluntatem autem, dicendo: Lazarum esse quem amabat. Quem amas. Vbi amor est tibi uoluntas est, amare quippe est bonum uelle.

§. 12. Domine, ecce quem amas, infirmatur. Dominus suam exponunt necessitatem; atque in motuum sumunt, eius amorem, cuius cura committunt remedium. Tu idem facito.

Alia nobis suggerunt orationis documenta 35. **A**lia mulieres hæc sanctissimæ dum suam se proponunt: Domine, ecce quem amas infirmatur, quid hoc? O Matronæ, Chistone dicitis, ut sciat, attendat, & perpendat amicum suum Lazarum infirmatum? qui dñi forsan ignorat? nouit ut nostrum hoc optime uult tamē Deus ut aduersitate presilli manus ad illum confugias, eā illi referens & exolestemus nens quasi hæc ignoranti. Expedit D. Chrysol. aduersitate illa uerba Domini apud Isaiam dicta peccatori: tem. numquid miseris tuis opas ipse remedium? accede ad me & illas mihi enarra singularim: Re. Gen. & duc in memoriam, dic tu prior iniquitates tuas ut oras. 5. iustificeris. Sic SS. PP. Græci legunt conformiter contra textum Septuaginta, quid hoc æterne Deus? cur Indecor. præcipis, ut id dicat homo quod ipse illo melius Isa. 43. 26. nolli: numquid aliquid tuis est absconditum oculis? Numquid non illi sunt, qui unico dñi secretissima cordis viscera perferuntur? A saculo Eccl. 39. & usque in saculum respicit & nihil absconditum 25. est in conspectu eius Sic est, respondet D. Chrysolom. nihilominus intendit Deus, ut illud ipsum, quod ipse de tuis non ignorat miseris, hoc illi proponas, & exponas, ac si à te solo & tua hoc nosceret relatione; idcirco quippe audacior factus ait David: Delictum meum cognatum tibi feci. Tūc fecisti ut Deus tuū agnosceret delictum ego contrarium asserere: quod Deus tuū tibi per prophetam suum Nathan cognitum fecerit delictum: cum eius tu esses incurtus: non contradicor. Verum tamen, meā dolens miseriam, ad Dominū eucurri, eā illi relaturus, eiusque oculis p. opositurus cognitam illi faciens ac si mea solummodo relatione illam cognosceret, ut quid igitur. O Domine ut per hoc fatearis, te diuino indigere subsidio, illique tuarū tribulationū remediū, dñi illud concesserit, debeas in putare: quinimo & inter nos, noli quod alius graui eoleat infirmitate, & illi possis succurrere uelisque auxiliari: nihilominus morā trabis: Domine qua de causa tali non subuenis? ipse à me hoc requirat, ipse ueniat, ipse se humiliet, ipse suā fateatur inopia: ipse illā mihi exponat, ostēdat quantopere mihi fidat, eo siue cōtinuo clamabat Christus: Venite & accipite.

35. **A**lia mulieres hæc sanctissimæ dum suam se proponunt: Domine, ecce quem amas infirmatur, quid hoc? O Matronæ, Chistone dicitis, ut sciat, attendat, & perpendat amicum suum Lazarum infirmatum? qui dñi forsan ignorat? nouit ut nostrum hoc optime uult tamē Deus ut aduersitate presilli manus ad illum confugias, eā illi referens & exolestemus nens quasi hæc ignoranti. Expedit D. Chrysol. aduersitate illa uerba Domini apud Isaiam dicta peccatori: tem. numquid miseris tuis opas ipse remedium? accede ad me & illas mihi enarra singularim: Re. Gen. & duc in memoriam, dic tu prior iniquitates tuas ut oras. 5. iustificeris. Sic SS. PP. Græci legunt conformiter contra textum Septuaginta, quid hoc æterne Deus? cur Indecor. præcipis, ut id dicat homo quod ipse illo melius Isa. 43. 26. nolli: numquid aliquid tuis est absconditum oculis? Numquid non illi sunt, qui unico dñi secretissima cordis viscera perferuntur? A saculo Eccl. 39. & usque in saculum respicit & nihil absconditum 25. est in conspectu eius Sic est, respondet D. Chrysolom. nihilominus intendit Deus, ut illud ipsum, quod ipse de tuis non ignorat miseris, hoc illi proponas, & exponas, ac si à te solo & tua hoc nosceret relatione; idcirco quippe audacior factus ait David: Delictum meum cognatum tibi feci. Tūc fecisti ut Deus tuū agnosceret delictum ego contrarium asserere: quod Deus tuū tibi per prophetam suum Nathan cognitum fecerit delictum: cum eius tu esses incurtus: non contradicor. Verum tamen, meā dolens miseriam, ad Dominū eucurri, eā illi relaturus, eiusque oculis p. opositurus cognitam illi faciens ac si mea solummodo relatione illam cognosceret, ut quid igitur. O Domine ut per hoc fatearis, te diuino indigere subsidio, illique tuarū tribulationū remediū, dñi illud concesserit, debeas in putare: quinimo & inter nos, noli quod alius graui eoleat infirmitate, & illi possis succurrere uelisque auxiliari: nihilominus morā trabis: Domine qua de causa tali non subuenis? ipse à me hoc requirat, ipse ueniat, ipse se humiliet, ipse suā fateatur inopia: ipse illā mihi exponat, ostēdat quantopere mihi fidat, eo siue cōtinuo clamabat Christus: Venite & accipite.